BOSNA I HERCEGOVINA
URED ZA RAZMATRANJE ŽALBI
PODRUŽNICA/FILIJALA BANJA LUKA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
ФИЛИЈАЛА БАЊА ЛУКА

BOSNIA AND HERZEGOVINA
PROCUREMENT REVIEW BODY
BRANCH OFFICE BANJA LUKA

Број: ЈН2-02-07-1-288-6/26
Бања Лука, 1.4.2026. године

Канцеларија за разматрање жалби Босне и Херцеговине, Филијала Бања Лука, у вијећу састављеном од чланова, Драгана Билића, као предсједника вијећа, Томислава Ћужића и Наташе Голић као чланова вијећа, рјешавајући по жалби понуђача: Грађевински институт "ГИБЛ" д.о.о. Бања Лука, без броја од 12.2.2026. године, заступаног по пумоћнику, Алекси Проле, адвокату из Бањалуке, изјављеној на Тендерску документацију, број Т-07-О/26 од 2.2.2026. године, уговорног органа Зависно предузеће „Хидроелектране на Дрини" ад Вишеград, у поступку јавне набавке услуга „Израда елабората – Стручног мишљења за прибављање – продужење Водне дозволе за рад постројења ХЕ Вишеград у периоду 2026-2030. године" који се води путем отвореног поступка јавне набавке, на основу члана на основу члана 93. став (8), 104. и члана 111. став (1) тачка д) Закона о јавним набавама ("Службени гласник БиХ" бр. 39/14, 59/22 и 50/24), на сједници вијећа, одржаној дана 1.4.2026. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

1. Жалба се усваја.
2. Поништава се поступак јавне набавке у потпуности, те акти уговорног органа:
   - Тендерска документација број Т-07-О/26 од 2.2.2026. укључујући обавјештење о набавци број 1171-1-2-35-3-43/26 од 2.2.2026. године и
   - Други акти уговорног органа донесени у поступку јавне набавке.

3. Повратсредстава уплаћених на име накнаде за покретање жалбеног поступка, у износу од 750,00 КМ, извршиће се на основу посебног рјешења овог органа.

4. Усваја се захтјев за накнаду трошкова заступања жалиоца од стране адвоката у износу од 987,19 КМ, као и захтјев за накнаду трошкова административне таксе у висини од 50,00 КМ.

5. Обавезује се уговорни орган да надокнади жалиоцу трошкове жаалбеног поступка из тачке 4. овог рјешења у износу од 1.037,19 КМ, у року од 8 дана од дана пријема овог рјешења.

О б р а з л о ж е њ е

Дана 2.2.2026. године уговорни орган Зависно предузеће „Хидроелектране на Дрини“ ад Вишеград (у даљем тексту: уговорни орган) објавио је обавјештење о набавци број 1171-1-2-35-3-43/26 у отвореном поступку јавне набавке „Израда елабората – Стручног мишљења за прибављање – продужење Водне дозволе за рад постројења ХЕ Вишеград у периоду 2026-2030. године“.

Незадовољан садржајем тендерске документације, потенцијални понуђач Грађевински институт “ГИБЛ“ д.о.о. Бања Лука (у даљем тексту: жалилац), заступан по пумоћнику, Алекси Проле, адвокату из Бањалуке изјавио је жалбу, без броја од 12.2.2026. године, коју је уговорни орган у складу са чланом 100. став (5) Закона о јавним набавкама заједно са Изјашњењем на жалбу прослиједио Канцеларији за разматрање жалби, Филијала Бањалука.

Жалилац у жалби наводи сљедеће:

- Да је уговорни орган у тачки 1.10.1 а) тендерске документације прописао услов да је понуђач у временском периоду од претходне три године до дана објављивања обавјештења о набавци успјешно реализовао најмање један уговор за израду стручног мишљења за издавање водне дозволе за изграђени хидроенергетски објекат/постројење минималне снаге 150 MW, укупне вриједности најмање 30.000,00 КМ без ПДВ-а. Жалилац сматра да је наведени услов незаконит, јер је неоправдано рестриктиван и дискриминаторан. Наводи да је уговорни орган поставио услов на начин да као релевантно искуство признаје искључиво искуство на хидроенергетским објектима минималне снаге 150 MW, чиме је, по његовом мишљењу, неоправдано ограничена конкуренција и искључени понуђачи који имају искуство на другим сличним објектима и активностима за које се такође издају водоправни акти. Жалилац се позива на одредбу члана 44 став (3) Закона о јавним набавкама, којом је прописано да минимум квалификационих услова које уговорни орган одреди мора бити сразмјеран предмету јавне набавке и не смије имати ограничавајући карактер на конкуренцију. Даље истиче да, у складу са Законом о водама Републике Српске, стручно мишљење може бити затражено за више различитих објеката и активности, те да хидроелектране представљају само једну од категорија за које се издају водоправни акти. Према наводима жалиоца, израда стручног мишљења за хидроелектране нема такве специфичности које би оправдале овако уско дефинисано референтно искуство. Поред наведеног, жалилац указује и да је постављени услов фактички тешко испуњив, с обзиром да је претходна водна дозвола за предметни објекат важила у периоду од 15.03.2022. године до 15.03.2026. године, док Закон о јавним набавкама предвиђа да се референтно искуство за услуге може захтијевати у периоду од три године.

- Оспорава законитост услова из тачке 1.10.1 б) тендерске документације, којим је прописано да понуђач мора располагати стручним особљем и то: најмање три дипломирана грађевинска инжењера хидротехничког смјера и једним дипломираним грађевинским инжењером конструктивног смјера. Жалилац сматра да је уговорни орган постављањем оваквог услова неоправдано ограничио конкуренцију, будући да је

захтијевао већи број лица са истим квалификацијама, иако се предметни посао, према његовим наводима, може реализовати и са мањим бројем стручњака. Даље наводи да је наведени услов супротан одредбама члана 44. став (3) Закона о јавним набавкама, као и принципима из члана 3. истог закона, те да није у складу са одредбама Закона о уређењу простора и грађењу Републике Српске, којима је прописано да правно лице може добити лиценцу за израду техничке документације уколико има најмање два дипломирана инжењера одговарајуће струке.

- Оспорава законитост одредбе члана 2.1 тендерске документације, којом је прописано да понуда коју доставља група понуђача, између осталог, мора садржавати и овјерену копију уговора о заједничком наступу или писмо намјере потписано од свих партнера групе понуђача. Жалилац сматра да је оваква одредба супротна члану 62. Закона о јавним набавкама, јер уговорни орган, према његовим наводима, може захтијевати одређени правни облик удруживања тек након доношења одлуке о избору најповољнијег понуђача. Према ставу жалиоца, захтијевање уговора о заједничком наступу већ у фази подношења понуде представља неоправдано оптерећење за понуђаче који наступају као група понуђача.

Жалилац захтјева да се предметна жалба усвоји, поништи Тендерска документација, број Т-07-О/26 од 2.2.2026. године, Обавјештење о набавци, број 1171-1-2-35-3-43/26 од 2.2.2026. године, те жалиоцу надокнаде трошкови правног заступања, трошкови накнаде за покретање жалбеног поступка и трошкови административне таксе на жалбу.

Актом број: 04-01-123-4/26 од 23.2.2026. године, Уговорни орган је у складу са одредбом члана 100. Закона о јавним набавкама, дана 24.2.2026. године доставио Канцеларији за размарање жалби Босне и Херцеговине, филијала Бања Лука изјашњење о наводима жалбе и документацију у вези са предметним поступком јавне набавке, уз констатацију да је предметна жалба благовремена, уредна, изјављена од овлаштеног лица, али неоснована.

У складу с чланом 94. став (3) Закона о јавним набавкама жалилац је актом овог органа број: ЈН2-02-07-1-288-3/26 од 24.2.2026. године обавијештен о изјашњењу уговорног органа, те му је омогућено да се изјасни о истом. Увидом у спис предмета утврђено је да се жалилац није изјаснио о истом.

Прије упуштања у разматрање жалбених навода овај орган је утврдио да је жалба допуштена, благовремена и изјављена од стране овлаштеног лица, све у складу са чланом 109. Закона о јавним набавкама,

Овај орган је утврдио да су испуњени и формални услови за рјешавање по жалби у складу са члановима 105. и 108. став (3) Закона о јавним набавкама.

Жалба је основана.

Увидом у достављене доказе, те анализом сваког доказа појединачно и у њиховој међусобној вези, а све у односу на жалбене наводе и прописани законски поступак, овај орган је утврдио да је жалба основана

Жалилац у **првом жалбеном наводу** указује да је уговорни орган у тачки 1.10.1 а) тендерске документације прописао услов да је понуђач у временском периоду од претходне три године до дана објављивања обавјештења о набавци успјешно реализовао најмање један уговор за израду стручног мишљења за издавање водне дозволе за изграђени хидроенергетски објекат/постројење минималне снаге 150 MW, укупне вриједности најмање 30.000,00 КМ без ПДВ-а.

Жалилац сматра да је наведени услов незаконит, јер је неоправдано рестриктиван и дискриминаторан. Наводи да је уговорни орган поставио услов на начин да као релевантно искуство признаје искључиво искуство на хидроенергетским објектима минималне снаге 150 MW, чиме је, по његовом мишљењу, неоправдано ограничена конкуренција и искључени понуђачи који имају искуство на другим сличним објектима и активностима за које се такође издају водоправни акти.

Жалилац се позива на одредбу члана 44. став (3) Закона о јавним набавкама, којом је прописано да минимум квалификационих услова које уговорни орган одреди мора бити сразмјеран предмету јавне набавке и не смије имати ограничавајући карактер на конкуренцију.

Даље истиче да, у складу са Законом о водама Републике Српске, стручно мишљење може бити затражено за више различитих објеката и активности, те да хидроелектране представљају само једну од категорија за које се издају водоправни акти. Према наводима жалиоца, израда стручног мишљења за хидроелектране нема такве специфичности које би оправдале овако уско дефинисано референтно искуство.

Поред наведеног, жалилац указује и да је постављени услов фактички тешко испуњив, с обзиром да је претходна водна дозвола за предметни објекат важила у периоду од 15.03.2022. године до 15.03.2026. године, док Закон о јавним набавкама предвиђа да се референтно искуство за услуге може захтијевати у периоду од три године.

Уговорни орган у изјашњењу на жалбу наводи да су жалбени наводи неосновани. Истиче да се предмет набавке односи на хидроелектрану Вишеград снаге 315 MW, те да је постављени услов у погледу референтног искуства пропорционалан предмету набавке и сложености самог објекта. Према наводима уговорног органа, захтјев да понуђач има искуство на хидроенергетским објектима снаге преко 150 MW оправдан је с обзиром на техничку сложеност и значајан утицај таквих постројења на водни режим, екосистем и сигурност становништва.

Уговорни орган даље наводи да услов није ограничен на конкретни објекат ХЕ Вишеград, већ да понуђачи могу доказати референтно искуство на другим хидроенергетским објектима сличног капацитета и сложености.

Такође истиче да је постављени услов у складу са чланом 44. став (3) Закона о јавним набавкама, јер је сразмјеран предмету набавке, као и са начелом ефикасног кориштења јавних средстава из члана 3 наведеног закона.

Овај орган упућује на одредбу члана 44. став (3) Закона о јавним набавкама („Службени гласник БиХ“, бр. 39/14, 59/22 и 50/24), којим је прописано да минимум

квалификационих услова које уговорни орган одреди за кандидате, односно понуђаче, као и документи који су потребни за њихово доказивање, морају бити сразмјерни предмету јавне набавке и у складу с њим, те не смију имати ограничавајући карактер на конкуренцију.

Чланом 3. истог закона прописана су основна начела јавних набавки, међу којима су начело обезбјеђења конкуренције, једнаког третмана понуђача и транспарентности поступка.

Овај орган је разматрањем жалбених навода, изјашњења уговорног органа, предмета јавне набавке, као и релевантних одредби тендерске документације и важећих прописа, утврдио сљедеће:

Предмет јавне набавке односи се на израду елабората – стручног мишљења за прибављање, односно продужење водне дозволе за рад постројења Хидроелектране Вишеград за период 2026–2030. године, што по својој природи представља сложену стручну услугу која се односи на рад хидроенергетског постројења великог капацитета и значајног утицаја на водни режим, екосистем и управљање водама.

Уговорни орган је у тачки 1.10.1 а) тендерске документације прописао услов да понуђач мора имати искуство у реализацији најмање једног уговора за израду стручног мишљења за издавање водне дозволе за изграђени хидроенергетски објекат/постројење минималне снаге 150 MW, укупне вриједности најмање 30.000,00 КМ без ПДВ-а, у периоду од три године до дана објављивања обавјештења о набавци, што представља услов техничке и професионалне способности у смислу члана 44. Закона о јавним набавкама.

Овај орган налази да постављени услов није ограничен на конкретан објекат хидроелектране, већ се односи на хидроенергетске објекте уопштено, што значи да понуђачи могу доказати референтно искуство на било којем хидроенергетском објекту који испуњава прописани капацитет, те да услов није постављен на начин да фаворизује одређеног понуђача или конкретан пројекат.

Имајући у виду да је предмет набавке директно везан за хидроенергетско постројење, овај орган налази да је захтјев за искуством на хидроенергетским објектима у функционалној и логичкој вези са предметом набавке, јер израда стручног мишљења за водну дозволу за хидроелектрану захтијева специфична знања и искуство у области хидроенергетских постројења, хидротехничких система, управљања водним режимом и утицаја рада таквих објеката на водни систем. При томе, хидроенергетски објекти представљају посебну категорију објеката дефинисану подзаконским актима о класификацији објеката, што додатно указује на њихову техничку и функционалну специфичност.

У складу са ставом овог органа, уговорни орган има право да одреди квалификационе услове који су у вези са предметом набавке и његовом сложеношћу, под условом да су исти пропорционални и да не доводе до неоправданог ограничења конкуренције. У конкретном случају, постављени услов је у директној вези са предметом набавке, односи се на исту врсту објеката – хидроенергетске објекте, и није ограничен на

конкретан пројекат или одређеног понуђача, већ на категорију објеката дефинисану релевантним прописима.

Овај орган цијени и чињеницу да је уговорни орган поставио праг снаге од 150 MW, што представља објективан и мјерљив критеријум који одражава ниво сложености објекта, имајући у виду да се предмет набавке односи на хидроелектрану снаге 315 MW, те се постављени услов може сматрати пропорционалним предмету набавке и у складу са чланом 44. став (3) Закона о јавним набавкама.

У односу на дио жалбеног навода којим жалилац истиче да је постављени услов фактички тешко испуњив, јер је претходна водна дозвола за предметни објекат важила у периоду од 15.03.2022. године до 15.03.2026. године, овај орган налази да ни овај навод није основан. Наиме, уговорни орган није захтијевао искуство искључиво на предметном објекту Хидроелектране Вишеград, нити искуство везано за конкретну водну дозволу за тај објекат, већ искуство на хидроенергетским објектима уопштено, те понуђачи могу доказати референцу на другим објектима који испуњавају прописане услове.

Одредбом члана 44. Закона о јавним набавкама прописано је да уговорни орган може захтијевати списак главних услуга пружених у посљедње три године, што представља законом утврђен временски оквир за доказивање техничке и професионалне способности, али наведена одредба не подразумијева обавезу да се референтно искуство мора стећи управо на предмету набавке, већ да понуђачи морају имати релевантно искуство у одговарајућој области.

Пракса овог органа указује да се квалификациони услови не могу сматрати незаконитим само из разлога што их је одређеном броју понуђача теже испунити, уколико су исти у функционалној вези са предметом набавке, пропорционални и једнако примјењиви на све потенцијалне понуђаче. Само постојање ограниченог броја могућих референци не значи да је услов дискриминаторан, уколико је објективно оправдан предметом набавке.

Слиједом наведеног, овај орган налази да постављени квалификациони услов није дискриминаторан нити има неоправдано ограничавајући карактер на конкуренцију, већ је у функционалној вези са предметом набавке и његовом сложеношћу, те да уговорни орган није повриједио одредбе члана 44. став (3) Закона о јавним набавкама нити начела из члана 3. истог закона. Сходно томе, **жалбени навод се оцјењује као неоснован**.

Жалилац у **другом жалбеном наводу** оспорава законитост услова из тачке 1.10.1 б) тендерске документације, којим је прописано да понуђач мора располагати стручним особљем и то: најмање три дипломирана грађевинска инжењера хидротехничког смјера и једним дипломираним грађевинским инжењером конструктивног смјера.

Жалилац сматра да је уговорни орган постављањем оваквог услова неоправдано ограничио конкуренцију, будући да је захтијевао већи број лица са истим квалификацијама, иако се предметни посао, према његовим наводима, може реализовати и са мањим бројем стручњака.

Даље наводи да је наведени услов супротан одредбама члана 44. став (3) Закона о јавним набавкама, као и принципима из члана 3. истог закона, те да није у складу са одредбама Закона о уређењу простора и грађењу Републике Српске, којима је прописано да правно лице може добити лиценцу за израду техничке документације уколико има најмање два дипломирана инжењера одговарајуће струке.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је предметни услов прописан у складу са чланом 50. Закона о јавним набавкама, којим је предвиђено да уговорни орган може захтијевати доказе о техничкој и професионалној способности понуђача, укључујући квалификације и број стручњака који ће бити ангажовани на реализацији уговора.

Даље наводи да одредбе Закона о уређењу простора и грађењу Републике Српске прописују минималне услове за добијање лиценце, али не представљају ограничење за уговорни орган да, у зависности од сложености конкретног предмета набавке, захтијева већи број стручњака.

Овај орган упућује на одредбу члана 50. став (1) Закона о јавним набавкама, којим је прописано да уговорни орган може захтијевати од понуђача доказе о техничкој и професионалној способности, укључујући образовне и професионалне квалификације особља које ће бити ангажовано на извршењу уговора.

Чланом 3. Закона о јавним набавкама прописано је да је уговорни орган дужан да поступа транспарентно и да обезбиједи једнак и недискриминаторан третман кандидата и понуђача, те да обезбиједи праведну и активну конкуренцију.

Увидом у тендерску документацију утврђено је да је уговорни орган у тачки 1.10.1 б) прописао да понуђач мора располагати стручним особљем и то:

- најмање три дипломирана грађевинска инжењера хидротехничког смјера,
- најмање једним дипломираним грађевинским инжењером конструктивног смјера.

Цијенећи наводе жалиоца и изјашњење уговорног органа, овај орган налази да је жалбени навод **неоснован**.

Наиме, одредбама члана 50. Закона о јавним набавкама прописано је да уговорни орган може захтијевати доказе о техничкој и професионалној способности понуђача, укључујући и образовне и професионалне квалификације особља које ће бити ангажовано на извршењу уговора, те је овлаштен да, у зависности од природе, обима и сложености предмета набавке, одреди потребне кадровске капацитете.

У том смислу, овај орган указује да одредбе Закона о уређењу простора и грађењу Републике Српске, на које се жалилац позива, прописују **минималне услове** које правно лице мора испунити ради добијања лиценце за обављање одређене дјелатности, али исте не представљају ограничење уговорном органу да, у конкретном поступку јавне набавке, пропише и строжије услове у погледу техничке и професионалне способности, уколико сматра да је то оправдано предметом набавке.

Даље, овај орган налази да жалилац у својој жалби није пружио конкретне доказе нити аргументе из којих би произилазило да је захтијевани број стручног особља несразмјеран предмету набавке, односно да постављени услов објективно доводи до неоправданог ограничења конкуренције.

Само указивање жалиоца на законске минимуме који су прописани посебним прописима није довољно да би се утврдило да је уговорни орган у конкретном поступку јавне набавке поступио супротно одредбама Закона о јавним набавкама и принципима из члана 3. истог закона.

С обзиром на наведено, овај орган налази да жалилац није учинио вјероватним да је уговорни орган постављањем оспореног услова поступио дискриминаторно или несразмјерно предмету набавке, те је овај жалбени навод оцијењен као **неоснован**.

Жалилац у **трећем жалбеном наводу** оспорава законитост одредбе члана 2.1 тендерске документације, којом је прописано да понуда коју доставља група понуђача, између осталог, мора садржавати и овјерену копију уговора о заједничком наступу или писмо намјере потписано од свих партнера групе понуђача.

Жалилац сматра да је оваква одредба супротна члану 62. Закона о јавним набавкама, јер уговорни орган, према његовим наводима, може захтијевати одређени правни облик удруживања тек након доношења одлуке о избору најповољнијег понуђача. Према ставу жалиоца, захтијевање уговора о заједничком наступу већ у фази подношења понуде представља неоправдано оптерећење за понуђаче који наступају као група понуђача.

Уговорни орган у изјашњењу на жалбу наводи да је предметни услов прописан у складу са чланом 62 Закона о јавним набавкама, истичући да наведеном одредбом није забрањено захтијевање доказа о постојећем облику сарадње између чланова групе понуђача. Даље наводи да уговор о заједничком наступу не представља оснивање новог правног лица, већ доказ о међусобним правима и обавезама партнера у групи понуђача, те да је постављање оваквог услова у функцији правне сигурности и обезбјеђења солидарне одговорности свих чланова групе понуђача за извршење уговора.

Овај орган је разматрањем жалбених навода, изјашњења уговорног органа, спорне одредбе тендерске документације и релевантних прописа утврдио сљедеће:

У тачки 2.1 тендерске документације прописано је да понуда коју доставља група понуђача мора, између осталог, садржавати овјерену копију уговора о заједничком наступу или писмо намјере потписано од свих партнера групе понуђача.

Одредбом члана 62. Закона о јавним набавкама прописано је да група понуђача може доставити заједничку понуду, те да уговорни орган не може од групе понуђача захтијевати да се удруже у одређени правни облик како би доставили понуду, али може захтијевати да група понуђача, након избора најповољније понуде, прихвати одређени правни облик у мјери у којој је то неопходно за задовољавајуће извршење уговора.

Овај орган налази да је спорна одредба тендерске документације постављена на начин који представља неоправдано административно оптерећење за групу понуђача у фази подношења понуде. Наиме, захтијевање овјерене копије уговора о заједничком наступу или писма намјере потписаног од свих партнера подразумијева формализовање међусобних односа и приступање овјери документа већ у фази подношења понуде, иако Закон о јавним набавкама јасно прописује да се одређени правни облик удруживања може захтијевати тек након избора најповољније понуде, у мјери у којој је то неопходно за извршење уговора.

Иако уговор о заједничком наступу не представља оснивање новог правног лица, овај орган цијени да обавеза достављања овјереног уговора или писма намјере потписаног

од свих партнера већ у фази подношења понуде превазилази оквире дозвољеног доказивања заједничког наступа и доводи до прекомјерне формализације поступка, што може имати ограничавајући ефекат на конкуренцију. Уговорни орган није понудио довољно увјерљиве разлоге који би указали да је оваква врста документа неопходна већ у фази подношења понуде, нити је образложио зашто се исти циљ не може постићи достављањем изјаве о заједничком наступу или другог једноставнијег документа, уз накнадно закључење уговора након избора најповољнијег понуђача.

Слиједом наведеног, овај орган налази да је уговорни орган прописивањем обавезе достављања овјерене копије уговора о заједничком наступу или писма намјере потписаног од свих партнера у тачки 2.1 тендерске документације повриједио одредбу члана 62. Закона о јавним набавкама, као и начело обезбјеђења конкуренције и једнаког третмана понуђача из члана 3. истог закона.

Сходно томе, **жалбени навод се оцјењује као основан**, те је уговорни орган дужан да у поновном поступку отклони утврђену неправилност на начин да спорну одредбу тендерске документације усклади са чланом 62. Закона о јавним набавкама, омогућавајући групи понуђача достављање заједничке понуде без обавезе достављања овјереног уговора о заједничком наступу или писма намјере у фази подношења понуде, уз могућност захтијевања одговарајућег правног облика сарадње након избора најповољније понуде.

На основу напријед наведеног, а имајући у виду основаност једног жалбеног навода, што доводи до поништења спорног акта, одлучено је као у диспозитиву, у складу са чланом 111. став (1) тачка д) Закона о јавним набавкама и чланом 230. став (2) Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ“, број 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16).

Жалилац предметном жалбом захтијева накнаду трошкова за састав предметне жалбс, изјављене по пуномоћнику/адвокату Алекси Проле из Бањалуке у износу од 987,19 КМ. С тим у вези, одредбама члана 119. став (4). (5). (8) и (10) прописано је слиједеће:
„(4) КРЖ одлучује о трошковима жалбеног поступка. одређује ко сноси трошкове жалбеног поступка и њихов износ те ко.ме се и у којсм року морају платити.
(5) Странка на чију је штету жалбени постуиак окончан дужна је супротној страии надокнадити јасно прецизиране оправдане тропгкове који су јој настали учешћем у жалбеном поступку.
(8) У случају усвајања жалбе. КРЖ својом одлуком иалаже уговорном органу плаћање трошкова жалбспог поступка жалиоау у року од осам дана од дана пријема рјешења КРЖ-а.
(10) На жалбене поступке за накнаду трошкова правног заступања висина накнаде одређује се према висини накнаде на коју адвокати имају право у управпим поступцима у непроцјењивим предметима.“

С обзиром да је овај орган усвојио предмегну жалбу жалиоца, у складу са чланом 119. ЗЈН, примјеном тарифног броја 3. Тарифе о наградама-и накнади трошкова за рад адвоката Републпке Српске (Службени гласник РС, број: 111/24) усваја захтјев жалиоца за накнаду трошкова за састав предметне жалбе по адвокату у износу од 675,00 КМ у складу с тарифним бројем 3.АТРС, паушал 25% у складу с тарпфним бројем 12. АТРС у износу од 168,75 КМ, ПДВ 17% у износу од 143,44 КМ, што укупно износи 987,19 КМ.

Усваја се захтјев жалиоца којим тражи да уговорни орган жалиоцу надокнади трошкове поступка који се односе на уплаћену адмипистративну таксу у износу од 50,00 КМ, у складу са чланом 119. став (4). (5). (8) и (9) Закона о јавним набавкама. будући да је жалилац у жалбеном поступку успио са жалбом, а сагласно члану 119. став (5) ЗЈН странка на чију је штету жалбени поступак окончан дужна је супротној страни надокнадити јасно прецизиране оправдане трошкове који су јој настали учешћем у жаабеном поступку, па како је жалилац у жалби поставио захтјев за накнадом уплаћене административне таксе у нзносу од 50,00 КМ. а на захтјев овог органа, који му је актом број: ЈН2-02-07-1-288-3/26 од 27.2.2026. године наложио да изврши уплату административне таксе у нзносу од 50,00 КМ, и извршио уплату адмнпистративне таксе у износу од 50,00 КМ,. јасним се закључује да се ради о оправданим трошковима, а утоворни орган као странка на чију је штету жалбени поступак окончан, дужан је жалиоцу надокнадити износ од 50,00 КМ на име трошкова уплаћене административне таксе, свс сагласно Пресуди управпог апелаииопог вијећа Суда БиХ број: Cl 3 У 041528 23 Уви од 21.09.2023. године.

Повратуплаћених средстава на име накнаде за покретање жалбеног поступка у износу од 750,00 КМ извршит ће се посебним актом, а у складу са чланом 108. став (7) Закона о јавним набавкама и чланом 5. Инструкције о начину уплате, контроле и повратанакнада прописаних чланом 108. истог Закона ("Службени гласник БиХ" број: 61/24).

Поука о правном лијеку: Ово Рјешење је коначно и извршно. Против овог Рјешења може се тужбом покренути управни спор пред Судом Босне и Херцеговине у року од 30 дана од дана пријема Рјешења. Такса на тужбу износи 100,00 КМ.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Драган Билић

Доставити:

1. Жалилац
2. Уговорни орган
3. Евиденцији
4. а/а